

Şekerci Han'ın inanılmaz cazibesi

Şark yaylalarından, güneşin doğduğu yerden İstanbul'a gelen ve Bediüzzaman lâkabıyla anılan Said Nursî, çok büyük idealler ve hedeflerin peşindeydi.

Zamanımızdan yüz sene evvel, 1910 yılında ilkbahardan sonbahara Doğu Anadolu'yu baştan sona gezmiş, halkın problemlerini yerinde görüp hastalığı teşhis etmiş ve çarelerini de bulmuştu.

"Azametli Bahtsız bir kıt'anın, şanlı tali'siz bir devletin, değerli sahipsiz bir kavmin reçetesi veyahut Bediüzzaman'ın münâzarâtı" adıyla o çareleri kitap haline getirmiştir. "Bizim düşmanımız; cehâlet, zaruret ve ihtilâftır. Bu üç düşmana karşı san'at, marifet ve ittifak silâhiyle cihad edeceğiz" diyordu. Doğunun cehâleti, fakirliği ve ihtilâf hastalığı onu çok incitiyordu. Mutlaka İstanbul'a gidilmeli ve padişaha bu durum arz edilerek devletçe çözüm üretilmeliydi.

1907 yılında İstanbul'a ulaştı. O zaman otuz yaşlarında gencecik bir adamdı. Sıradan bir yerde ev kiralamak yerine, o günün şartlarında popüler bir yer olan ve mebusların, sefirlerin, şairlerin ve ilim adamlarının konakladığı Şekerci Hanı tercih etti. Kiraladığı odanın kapısına "Burada her suâl cevap verilir, her müşkül halledilir, fakat bizden suâl olmaz" diye garip bir levha astı. Olacak şey değildi. Hiçbir sınır koymadan hem dinî hem fennî ilimlerde kim ne isterse sorsun demek akıl ve havsalanın olacağı bir şey olamazdı. Bu iddiâli meydan okumaya, İstanbul'un en derin âlimleri tek başına veya gruplar halinde gelip istediği soruları soruyor, cevabını alıp çıkan "Böylesi şimdiye kadar görülmemiştir" diyorlardı. Bediüzzaman hem onların sorularını cevaplıyor, hem de Doğunun cehâlet ve fakirliğini gidermek için mektep ve medreseler açılması noktasında görüşlerini söyleyip kamuoyu oluşturuyordu. En önemli ısrarı ise din ilimleriyle fen ilimlerinin birlikte okutulacağı Medresetü'z-Zehrâ projesiydi. Padişah II. Abdulhamid'e ulaşmayı çok denedi, fakat muvaffak olamadı. Bu yüzden tımarhaneye kadar düştü. Doktor "Bediüzzaman deliyse, dünyada hiç akıllı adam kalmamıştır" diye rapor vererek taburcu etti.

31 Mart Ayaklanmasıyla hiç alâkası olmadığı, hatta onun nutukları ve makaleleriyle sekiz avcı taburu isyandan vazgeçtiği halde, onu da askerî mahkemeye verdiler. Yaptığı şahane müdafaasıyla kendisi berat ettiği gibi, kırk elli masumun da idamdan kurtulmasına vesile oldu. Kendisini haksız olarak muhakeme edenlere teşekkür etmeyerek, arkasında kalabalık bir halk kitlesi olduğu halde Beyazıt Meydanına doğru yürürken "Zalimler için yaşasın Cehennem! Zalimler için yaşasın Cehennem!" diye haykırdı.

İstanbul'daki medenilerin entrikalarına, hile ve ayak oyunlarına tahammül edemeyen Bediüzzaman, şarkın yalçın dağlarını ve mert insanlarını tercih ederek İstanbul'dan ayrıldı. Hürriyet ve meşrûtiyet ile ilgili fikirlerini ve İslâmiyet'le örtüşen yönlerini, dağ ve sahraları, medrese ve tekkeleri birer irşat kürsüsü kabul ederek anlattı, halkı meşrûtiyet lehinde şuurlandırdı.

Üç sene kaldığı İstanbul'a, 1. Cihan Savaşı'nda esir olarak götürüldüğü Rusya'dan firar ettikten sonra tekrar geldi. Darü'l-Hikmeti'l-İslâmiye'de vazife yaptığı dört yıl boyunca çok büyük maddî ve manevî hizmetlere imza attı.

İstanbul Şekerci Han'a ilk geldiği zamanın üzerinden yüz sene kadar bir süre geçti. Şimdi, âhîrzaman müceddidinin kahraman talebeleri yine Şekerci Han'ı mesken ittihaz ettiler. Hanla bitişik nizam inşâ edilen yeni bir binayı hizmet merkezi yaptılar. İman hakikatleri cihetinde her türlü suâl'e cevap veren Nur Risâleleriyle, toplumun taklidi olan imanlarını kuvvetlendirmeye, tahkiki imanı umuma ders vermeye çalışıyorlar. Bu olay tesadüf olamaz. Ancak bir sevk-i ilâhidir. İnşallah mülkiyetini de alırlar.

İki defadır o mekânda derse katılmak nasip oldu. Şekerci Han olarak isimlendirilen bu geniş mekân, âdetâ İstanbul hizmetlerinin kalbi gibi olmuş. Külliye gibi hizmet veriyor. Anadolu ve Avrupa yakasından gelen kahraman Nur Talebeleri bu mekânı şenlendiriyorlar. Geniş salon, ihlâs, samimî kardeşlik ve tesanüt atmosferi içinde inanılmaz bir cazibe oluşturuyor. Hizmet ehlinin koşarak geldiği Şekerci Han, geleceğe dair büyük umutlar beslememize vesile oluyor. İşte, bizim görmek istediğimiz tablo buydu. Ne mutlu İstanbul'un iman fedailerine. Onları yürekten kutluyor ve ihlâs dairesindeki hizmetlerini ayakta alkışlıyoruz. Yolları açık olsun ve Allah onların hepsinden râzı olsun, binler âmin...

10.02.2010 Yeni Asya